

PGW in Tinseltown

Manusförfattare i Hollywood

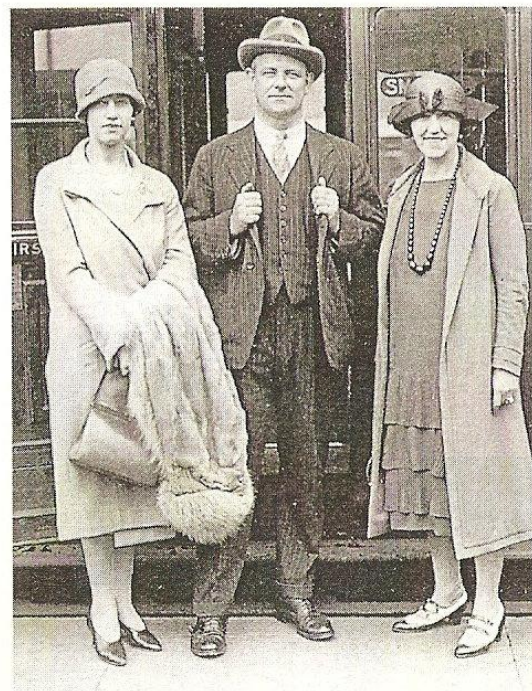

Tinsel; glitter, grannlåt, prålig, grann, billig, falsk.

Uttrycket Tinseltown tillskrivs kompositören pianisten och skådespelaren Oscar Levant som var känd för sin vassa tunga; *"strip away the phony tinsel of Hollywood... you find the real tinsel underneath."*

Den första ljudfilmen, *"The Jazz Singer"*, visades första gången den 27 december 1928 och innebar en revolution för filmindustrin. Nu räckte det inte längre för skådespelarna att se bra ut, de måste låta bra också. Detta blev katastrofalt för många stumfilmsstjärnor, vilket träffande demonstreras i *"Singing in the Rain"*. De måste också ha något roligt och/eller vettigt att säga, vilket betydde helt andra krav på manusförfattandet än tidigare. Till den ändan rekryterades horder av mer eller mindre begåvade skrivkunniga personer till Hollywoods olika studios. De inte fullt så framstående författarna behandlades av filmbolagen som löneslavar med stämpelklocka som vilka fabriksarbetare som helst. En möjligen något tillspetsad skildring av detta ges i *The Castaways (Blandings Castle, 1935)*. Wodehouse, som ju skrivit mycket för teatern, var ett eftertraktat byte. 1929 for han dit för att sondera terrängen, och efter förhandlingar, antingen med honom själv eller med hustrun Ethel, finns olika versioner, skrevs kontrakt med MGM för 6 månader med option på ytterligare 6 månader med en lön på 2000 USD i veckan. Vid besöket 1929 var även Churchill i Hollywood, och de båda herrarna sågs vid en lunch arrangerad av William Randolph Hearst. De hade träffats åtminstone sju gånger tidigare, men Churchill hade inget minne av det. I ett brev till Townend skrev Wodehouse; *"I have reluctantly come to the conclusion that I must have one of those meaningless faces which make no impression whatever on the beholder:"*

Den 8 maj 1930 steg PGW och dottern Leonora av tåget "Chief" vid stationen Santa Fe, filmstjärnornas speciella station och installerade sig i Hollywood. Han gjorde sig snabbt hemmastadd och fann uppenbarligen inte arbetet i filmstudion alltför betungande, särskilt som han kunde utföra det mesta skrivandet i hemmet. Ur ett brev till vännen Dennis Mackail 2 juni 1930; *"I have written three short stories, an act of a play, and the dialogue for a picture in three weeks, and have got six brand new plots for short stories!!!"* Lite längre ner i samma brev; *"My days follow each other in a regular procession. I get up, swim, breakfast, work till two, swim again, work till seven, swim for the third time, then dinner and the day is over. When I get a summons from the studio, I motor over there, stay for a couple of hours and come back." "The actual work is negligible. I altered all the characters to earls and butlers with such success that they called a*

Plum, Leonora och Ethel på väg till Hollywood.

conference and changed the entire plot, starring the earl and the butler."

Brevet fortsätter med att han nu har åtta medarbetare, och han förklarar principen hur A får originalidén, B kallas in för att arbeta med A, C skriver scenariot, D gör dialogen, Wodehouse sätter lite piff på anrättningen varefter E och F ändrar hela historien och man börjar om från början. Han kunde ha klarat sin del på en förmiddag men bolaget utgick från att han behövde sex veckor, vilket gav honom gott om tid för sitt eget författande men, som han skrev i ett brev till Guy Bolton, *"I fear I shall not be able to string out the dear old picture I've been tied up with ever since I arrived much longer. They really do seem to be starting the shooting on Monday, and they may give me something tougher to do next time."*

Filmen hette *Those Three French Girls* och när man äntligen kom i gång med filmandet fick han ägna sig åt en filmversion av Ziegfeldmusikalen *Rosalie* som han tidigare hade arbetat med på Broadway 1928. Arbetet gick tydligen trögt, man kom ingen vart och det rådde allmän osämja mellan de inblandade. I oktober, när M.G.M. förlängt kontraktet med Wodehouse ytterligare sex månader, försökte den legendariske producenten Irving Thalberg gjuta lite nytt liv i projektet genom att hålla en "story conference", där han på stående fot spånade fram ett helt nytt scenario som sedan skickades till Wodehouse för beaktande.

Thalberg insåg så småningom att Wodehouse ännu inte hade bemästrat den svåra övergången från scendialog till filmdito, hans enda egentliga bidrag till *Those Three French Girls* förutom att ändra rollerna till earlar och butlers hade varit att lägga till *"What ho!"* till earlens inledningsreplik

Han gav därför istället PGW i uppdrag att skriva ett helt nytt manus för *Rosalie* men strax efter att man börjat själva inspelningen lades projektet ner sedan Thalberg fått för sig att biopubliken tröttnat på musikalerna.

Samtidigt med arbetet på *Rosalie* sattes han även att göra dialogen till en något "vågad" komedi med otrohet som huvudtema, inte direkt i linje med vad han brukade skriva. Efter det fick han göra "additional dialogue", vilket han beskrev som endast snäppet över att sköta vindmaskinen i studion, till en komedi om två bröder som handlade med damunderkläder, ett ämne som han senare utvecklade i *The Code of the Woosters* med fascistledaren Spode som designer av intima plagg. Tre repliker var allt som kom med i den färdiga filmen, *The Man in Possession*.

Han började nu mer och mer ägna sig åt sitt eget författande och då framför allt *Hot Water*, som publicerades sommaren 1932. Dessförinnan hade han även hunnit skriva *If I Were You* som utkom 3 september 1931.

Det dagliga livet förlöpte enligt de rutiner han skildrade i brevet till Mackail. Dessutom stod hustrun Ethel för ett livligt sällskapsliv som PGW försökte ta så lite del i som möjligt.

Däremot blev glädjen stor när han upptäckte att Charles Aubrey Smith, en berömd cricketspelare och gammal vän också fanns i Hollywood försörjande sig med roller som den typiske "stiff-upper-lip" engelsmannen. De båda grundade nu The Hollywood Cricket Club som snabbt blev ett viktigt inslag i den brittiska hollywoodkolonin.

Han blev också ryktbar genom att vara i stort sett den ende som förflyttade sig till fots i området, så här skrev en tidning; *"In Beverly Hills, he is unique, original, unprecedented - the city's only pedestrian!"*

Kontraktet, som förnyats en gång, gick ut den 9 maj 1931, i ett brev daterat den 10 maj skrev han; *"I haven't been able to get much out of Hollywood so far, but then I have been restraining myself from satire out of love and loyalty for dear old M.G.M. Now that the pay envelope has ceased, maybe I shall be able to write some stuff knocking them good."* Och det gjorde han några år senare i flera noveller med bitska inblickar i filmbranschen.

Men det som fick starkast genomslag var en intervju i *Los Angeles Times* den 7 juni 1931 som är värd att återges i sin helhet då den på ett lysande sätt sammanfattar allt han var med om under den här tiden;

"They paid me 2,000 dollars a week - 104,000 dollars - and I cannot see what they engaged me for. They were extremely nice to me, but I feel as if I have cheated them. You see, I understood I was engaged to write stories for the screen. After all, I have twenty novels, a score of successful plays, and countless magazine stories to my credit. Yet apparently they had the greatest difficulty in finding anything for me to do. Twice during the year they brought completed scenarios of other people's stories to me and asked me to do some dialogue. Fifteen or sixteen people had tinkered with those stories. The dialogue was really quite adequate. All I did was to touch it up here and there.

Then they set me to work on a story called Rosalie, which was to have some musical numbers. It was a pleasant little thing, and I put in three months on it. When it was finished, they thanked me politely and remarked that as musicals didn't seem to be going so well they guessed they would not use it.

That about sums up what I was called upon to do for my 104,000 dollars. Isn't it amazing?

Personally, I received the most courteous treatment, but see what happened to my friend Roland Pertwee at Warner Brothers. He did a story for Marilyn Miller, and they slapped him on the back and said it was great. He returned to the studio as usual the next morning, and was informed by the policeman at the gate that he could not be let in as he was fired.

It's so unbelievable, isn't it?"

Filmindustrin var huvudsakligen finansierad av storbankerna på östkusten men det var ingen nämnvärd kontroll av hur resurserna användes. Det ryktades dock om kostsamma projekt som plötsligt skrotades, skådespelare och författare som anställdes för enorma gager och, till synes utan anledning, sparkades med stora avgångsvederlag. Nu bekräftades ryktena.

Två dagar senare publicerade *New York Times* och *New York Herald Tribune* intervjun i sin helhet, liksom flera andra tidningar. Den 10 juni hade *New York Herald Tribune* dessutom en ledare, *"All So Unbelievable"*, som konstaterade att Mr Wodehouse nu hade bekräftat de rykten som länge florerat om det gyllene Hollywood, där "namn" köps för att skrotas, talanger lämnas outnyttjade och framstående författare anställs och avskedats helt utan rim och reson.

Det råder delade meningar om vilket genomslag detta fick. Börskraschen 1929 hade bland annat lett till att folk sparade in på sina biobesök, M.G.M.s vinst hade halverats, Fox var nära konkurs och de andra bolagen hade också stora problem. Frances Donaldson tror att bankerna skulle ha stramat åt tyglarna under alla förhållanden, men att intervjun gav dem värdefullt eldunderstöd.

McCrum menar att Wodehouse förvrängt verkligheten och gjort sitt utspel som en hämnd mot filmindustrin och därmed gjort sig till ovän med hela Hollywood medan USA i övrigt inte brytt sig.

David Jasen ansåg däremot att intervjun fick dramatiska konsekvenser och att Plum blev den mest omtalade personen i Amerika. Han hade i själva verket gjort filmindustrin en enorm tjänst och det utan någon elakhet. *Han citerar Saturday Evening Post; "But Mr. Wodehouse has written no ferocious assaults on those who slighted him."*

Även om PGWs bidrag till filmkonsten blev blygsamt fick han själv ut mycket av året i Hollywood, och då inte bara de 104 000 dollarna. Han skrev ett flertal korta berättelser, fick en roman helt färdig och var på god väg med *Hot Water*. Dessutom fick han material och inspiration till flera noveller med Hollywoodmotiv och ett antal romaner från *The Luck of the Bodkins* (1935), *Laughing Gas* (1936), *The Mating Season* (1949), *The Old Reliable* (1951) till *Pearls, Girls and Monty Bodkin* (1972) och *Bachelors Anonymous* (1973) med den store filmmagnaten Ivor Llewellyn, även om den historien liksom *The Luck of the Bodkins* inte utspelade sig i Hollywood.

Blandings Castle (1935) innehåller fem noveller på temat *The Mulliners in Hollywood* där några av Mr Mullineres otaliga yngre släktingar figurerar.

Monkey Business berättar om den livsfarliga gorillan, infångad under en farofylld expedition i Afrika, och som nu har stjärnstatus och dito gage i Hollywood. Den sliter till sig en liten baby ur dess barnvagn och sitter nu med sitt byte i apburen. Montrose Mulliner, assistant director i Perfecto-Zizzbaum Motion Picture Corporation, råkar till sin enorma förskräckelse hamna inne i gorillans bur. I stället för att slita Montrose i stycken frågar gorillan helt artigt; "Excuse me sir, but are you by any chance a family man?" Vad svarar man på det? "You speak very good English for a gorilla" är allt Montrose kommer sig föra säga. Gorillan presenterar sig då som Cyril Waddesley-Davenport med ett förflutet vid Balliol College i Oxford och som nu med hjälp av ett gorillaskinn ser fram mot en lysande karriär vid filmen.

The Nodder skildrar sammanträdesrutinerna i filmbranschen. När chefen framfört en åsikt eller lagt ett förslag ska först the senior Yes-Man säga ja, därefter säger the second Yes-Man, även kallad Vice-Yesser, ja och så vidare ner till the junior Yes-Man. När alla dessa sagt sitt är det dags för the Nodders att nicka bifall. Här avslöjas också att den av alla mödrar älskade barnstjärnan Johnny Bingley är en dvärg i fyrtioårsåldern med god törst och dåliga vanor.

I *The Rise of Minna Nordstrom* får vi se hur en megastjärna skapas när den uppåtsträvande Vera Prebble genom list och utpressning lyckas tvinga till sig ett filmkontrakt med garanterat stjärnstatus och artistnamnet Minna Nordstrom, Greta Garbo var redan upptaget. Hon blev dessutom den direkta orsaken till sammanslagningen av tre filmbolag till jätten Perfecto-Zizzbaum Motion Picture Corporation. Enligt McCrum är detta en i sak ganska så korrekt skildring av hur Metro-Goldwyn-Mayer bildades 1924.

Plum anländer till Los Angeles.